

Мария.

Че преди малко ние бяхме наедно! азъ го оставихъ у чича.

Асѣнь.

И той бѣше здравъ, веселъ?

Мария.

Така здравъ, така веселъ, като никога! Разказваше ни, разсмиваше ни... Ние го дразнехме, лъжехме го, като му подавахме чаша съ вино... Тудорка наливаше, а азъ му подавахъ, и тъй бѣше весело на всинца ни... Така изеднѣжъ...

Асѣнь.

Той ми бѣше единъ отъ най-добритѣ велможи, чедо мое; да го изпроводимъ понѣ както прилича... Иди се приготвй за туй печално тържество, дштерко моя.

Мария.

Това ли е било тържеството! (утива си печална).

Асѣнь (гледа подиря ѝ и тежко въздиша).

Никога не се научвай, чедо мое, каква люта рана гори въ татковото ти сърце! Понѣ ти не дѣй се научва това и не дѣй изпитва тъйзи горчиви мъки, които така люто късатъ сърцето ми! (умисленъ) Съсъ сълзи на очи! и тѣ вече се разпоредили... (мисли и въздиша) Всичко е вече свършено между насъ, и ние, два брата, вече сме чужди единъ на другъ!... Каква голѣма пропастъ ни раздѣли и какъ скоро!... (крати) Никога вече не ште се пригърнеме ние като братя, не ште се сприкажеме и посвѣтваме като братя... или той може ште се еви тукъ — братоубийца... (стрѣсва се) Колко сѣмъ злочестенъ! (скланя глава и стои така).

ЕВЛЕНИЕ 8.

АСѢНЬ И ПЕТЪРЪ.

Петъръ (влиза, преблѣченъ въ пътни дрехи, спира се и гледа на брата си клатешкомъ глава. Съ наскърбенъ гласъ).

Ти си нажаленъ... ти мислишъ. Зашто мислишъ? По-